

РЕШЕНИЕ

№ 884

гр. Пловдив, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300501062 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Айгер Инженеринг“ ООД, ЕИК 115187998, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от *** Д.Я. Я., чрез пълномощника адвокат М. П., против Решение № 767/23.02.2023 г. постановено по гр.д.№ 3209/2022 г. на Районен съд - Пловдив, I гр.с., с което се отхвърля предявения от „Айгер Инженеринг“ ООД срещу Д. Х. А., ЕГН *****, иск с правна квалификация чл. 422 от ГПК, вр. с чл. 415 ГПК, вр. с чл. 296, ал. 1 от Кодекса на труда и чл. 14, ал. 2 от Наредбата за безплатното работно и униформено облекло за признаване установено в отношенията между страните, че Д. Х. А., ЕГН ***** дължи на „Айгер Инженеринг“ ООД, ЕИК 115187998 сумата от 224,18 лева, представляваща стойността на предоставеното на ответника работно облекло, включващо: един брой работно яке размер 54, на стойност 26,47 лв. без ДДС; три броя фланелки без яка размер L, на общата стойност за трите фланелки в размер на 12,64 лв. без ДДС; два броя полугащеризона размер 52, всеки един на цена от 31,70 лв. без ДДС един брой защитни очила, на стойност 4,52 лв. без ДДС; един брой топлозащитен елек размер L, на стойност 45,42 лв. без ДДС; два броя наколенки Кнее Рад, на обща стойност за двата броя в размер на 6,05 лв. без ДДС; един чифт обувки ударозащитен размер 44, на стойност 28,32 лв. без ДДС, ведно със зак. лихва върху тази сума, считано от 22.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, постановена по ч. гр. д. № 18324/2021 г. по описа на ПРС, II бр. състав, както и се осъжда „Айгер Инженеринг“ ООД да заплати на Д. Х. А., сумата от 300 лева разноски за адвокатско

възнаграждение.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че атакуваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необосновано. Поддържа се, че до настоящия момент Д. Х. А. не е заплатил на работодателя стойността на работното облекло, както и че не е върнал същото. Оспорва се като немотивиран изводът на районния съд, че уговорката, според която задържаното работно облекло следва да се плати на придобивна цена, е нищожна като противоречаща на закона и на добрите нрави. Поддържа се като приложима разпоредбата на чл.14, ал.2 от Наредбата за безплатното работно и униформено облекло. Твърди се, че амортизацията е относима към счетоводното отчитане при работодателя на работното облекло, но не и към договорната връзка по повод възможността по чл.14, ал.2 от Наредбата. Така и се сочи, че амортизацията на работното облекло е от значение за деликтната отговорност по чл.12, ал.2 от Наредбата, но не и към договорната отговорност по чл.14, ал.2 от Наредбата. На следващо място се сочи, че дори и процесната уговорка да е нищожна, то съдът е следвало да реши делото при частично уважаване на иска като присъди стойността след приспадане на амортизацията. Пзовава се на съдебна практика, която коментира. Искането към въззивния съд е да отмени обжалваното решение и да постанови друго решение, с което да уважи предявения иск. Претендира присъждането на съдебно-деловодните разноски за двете инстанции, както и направените по заповедното производство от 325 лева.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от Д. Х. А., ЕГН *****, чрез пълномощника адвокат Н. И., с който оспорва същата като неоснователна и излага доводи за правилността на решението. Пзовава се на сключения между страните трудов договор и намира за недопустимо отнасянето на договорната връзка, от която възникват трудовите правоотношения, към облигационния договор за продажба на употребявано безплатно работно облекло, както и че трудовият договор не подлежи на свободно договаряне. Посочва се, че амортизационните активи са определени със Счетоводен стандарт № 4 „Отчитане на амортизации“, а категориите данъчни амортизируеми активи и годишни данъчни амортизационни норми са посочени в чл.55 от ЗКПО, като работното и униформено облекло, както и личните предпазни средства не фигурират като амортизируем актив. В този смисъл се твърди, че Наредбата не предвижда задължение за „счетоводна амортизация“. Коментират се разпоредбите на Наредбата и се сочи, че специализираното облекло е краткотраен актив на предприятието, както и се прави разграничение между безплатно работно облекло и лични предпазни средства с позоваване на Заповед № *** от *** г. и Заповед № *** от *** г. на работодателя. По отношение на представената съдебна практика от въззивника се сочи, че същата не съставлява задължителна съдебна практика и съдът се произнесъл по въпроси, които не са предмет на настоящото производство. Моли за отхвърлянето на въззивната жалба и за потвърждаването на първоинстанционното решение. Претендира присъждането на разноските по делото за адвокатско възнаграждение. Не прави нови доказателствени искания.

Пловдивският окръжен съд, след като провери законосъобразността на обжалваното решение, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява

процесуално допустима.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същевременно въззивният съд при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни материално правни правила, които е длъжен да коригира и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР 1/2013 ОСГТК.

Производството е образувано по предявен по реда на чл. 422 от ГПК иск с правна квалификация чл. 124, ал. 1 от ГПК вр. с чл. 296, ал. 1 от Кодекса на труда и чл. 14, ал. 2 от Наредбата за безплатното работно и униформено облекло от „Айгер Инженеринг“ ООД против Д. Х. А.. Ищецът претендира да се признае за установено, че ответникът му дължи суми, за които е издадена Заповед № *** г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, постановена по ч. гр. д. № 18324/2021 г. по описа на ПРС, II бр. състав, както следва: главницата в размер на 224,18 лева, представляваща стойността на предоставеното на ответника работно облекло, включващо: един брой работно яке размер 54, на стойност 26,47 лв. без ДДС; три броя фланелки без яка размер L, на общата стойност за трите фланелки в размер на 12,64 лв. без ДДС; два броя полугащеризона размер 52, всеки един на цена от 31,70 лв. без ДДС един брой защитни очила, на стойност 4,52 лв. без ДДС; един брой топлозащитен елек размер L, на стойност 45,42 лв. без ДДС; два броя наколенки Knee Pad, на обща стойност за двата броя в размер на 6,05 лв. без ДДС; един чифт обувки ударозащитен размер 44, на стойност 28,32 лв. без ДДС, ведно със зак. лихва върху тази сума, считано от датата на постъпване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда - 22.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът оспорва претендираното задължение. Намира, че е допустимо да се търси заплащане на остатъчната стойност на предоставеното на работника облекло към момента на прекратяване на трудовото правоотношение. Поддържа, че стойността на облеклото е следвало да бъде удържана от последното трудово месечно възнаграждение на работника. Моли за отхвърлянето на предявения иск.

Видно от приложеното ч. гр. д. № 18324/2021 г. по описа на ПРС, II бр. състав, за претендираното вземане ищецът се е снабдил със заповед срещу ответника за изпълнение на парично задължение. Против същата в срок е постъпило възражение от длъжника. Исковата молба, по която е образувано производството по настоящото дело, е предявена в срока по чл. 415 от ГПК. Изложеното обуславя допустимостта на предявения установителен иск, поради което същият следва да се разгледа по същество.

От фактическа страна по делото се установява от представения трудов договор, че ответникът Д. Х. А. е започнал работа по ТПО с ищеца на *** г., като трудовото правоотношение е възникнало като такова за неопределено време, с шестмесечен срок за изпитване в полза на работодателя. В чл.31 от трудовия договор страните са постигнали съгласие, че при прекратяване на ТПО в срока за изпитване, работникът ще задържи за себе си предоставеното му работно облекло, срещу заплащане на неговата стойност. Последната, според чл.32 от договора, е равна на сбора от цените на всеки артикул, по които работодателят ги е придобил чрез покупка от трети лица.

По делото се установява и не се спори, че при сключване на договора, на работника е предоставено от работодателя работно облекло – един брой работно яке размер 54, на стойност 26,47 лв. без ДДС; три броя фланелки без яка размер L, на общата стойност за трите фланелки в размер на 12,64 лв. без ДДС; два броя

полугащеризона размер 52, всеки един на цена от 31,70 лв. без ДДС един брой защитни очила, на стойност 4,52 лв. без ДДС; един брой топлозащитен елек размер L, на стойност 45,42 лв. без ДДС; два броя наколенки Кнее Pad, на обща стойност за двата броя в размер на 6,05 лв. без ДДС; един чифт обувки ударозащитен размер 44, на стойност 28,32 лв. без ДДС, на обща стойност 224,18 лева.

Със заповед на работодателя № *** г. трудовото правоотношение между страните е било прекратено в срока за изпитване по взаимно съгласие, считано от ***г. На ***г. ответникът е получил издадената от ищеца фактура № *** г. за стойността на предаденото работно облекло. Няма спор, че ответникът не е заплатил стойността на предоставеното му работно облекло по фактурата, като и че не е върнал същото.

Спорът пред районния съд, принесен във въззивната инстанция се е заключавал в защитното възражение на ответника, че подлежи на връщане остатъчната стойност на облеклото след определяне от работодателя на срока на износването му, което се твърди, че не е било сторено.

Според разпоредбата на чл. 296, ал.1 КТ безплатното работно облекло се осигурява от работодателя при условия и по ред, установени от МС или в колективен трудов договор. Съгласно ал.2 на същата разпоредба - работникът и служителят е длъжен да носят през работното време работното си или униформено облекло и да го опазват като имущество на работодателя. Съобразно законовата делегация приложението на горните разпоредби е уредено с Наредбата за безплатното работно и униформено облекло, приета с ПМС № 10/2011 г., Обн.ДВ бр.9/2011 г. В чл. 12, ал.2 от Наредба са предвидени основанията, при което работникът носи имуществена отговорност по КТ за остатъчната стойност на предоставеното му работно облекло до изтичане на срока на износването - когато работното и/или униформеното облекло е загубено, унищожено или повредено по вина на работника или служителя. В чл.14, ал.1 от Наредбата е регламентирано задължението на работника да върне предоставеното му облекло, включително при прекратяване на ТПО, а в ал.2 на същата разпоредба е уредено правото на работника да задържи облеклото при условия, определени от работодателя.

Настоящият съдебен състав на ПОС намира за неправилно смесването на фактическите състави на разпоредбите на чл. 12, ал.2 и чл.14, ал.4 от Наредбата. Систематичното тълкуване на посочените разпоредби обосновават извод, че работникът заплаща остатъчната стойност на предоставеното работно облекло до изтичане на срока на износване само при ангажиране на ограничената му имуществена отговорност по КТ, съгласно чл. 12, ал.2 от Наредбата. Тоест остатъчната стойност подлежи на заплащане от работника в посочените хипотези на чл.12, ал.2 от Наредбата, но не и при прекратяване на ТПО. Не е налице нормативно основание за приложение на хипотезата на чл.12, ал.2 от Наредбата към тази в чл.14, ал.2 от Наредбата за придобиването от работника на работното облекло въз основа на остатъчната му стойност при прекратяване на ТПО. В последния случай, работникът е длъжен да върне облеклото като имущество на работодателя или ако задържи същото - да го придобие при условия, определени от работодателя. В насока на изложеното не се споделят изводите на районния съд за нищожност на клаузата от чл.31 от договора като противоречаща на добрите нрави, доколкото същата е уредена при спазване на разпоредбата на чл.14, ал.2 от Наредбата. Със спорната клауза на чл.31 от договора е уредено правото, но не и задължението на работника да задържи имуществото на работодателя, респективно да придобие същото след прекратяване на ТПО при договорените условия. Клаузата на чл.31 от договора не изключва приложението на

чл.14, ал.1 от Наредбата, поради което работникът е имал възможността да върне облеклото, което не е сторил. След като работникът е задържал предоставеното му облекло след прекратяване на ТПО, на основание клаузата на чл.31 от договора работникът следва да изпълни поетото задължение за заплащане на неговата равностойност. Работникът не твърди и не представя доказателства да е изпълнил така поетото задължение, поради което следва да бъде осъден да заплати на работодателя стойността на полученото работно облекло, възлизаща в общ размер на сумата от 224,18 лева.

За пълнота относно останалите възражения на въззиваемата страна следва да се посочи, че представените пред районния съд Заповед № *** от *** г. и Заповед № *** от *** г. на работодателя са неотнормирани, доколкото касаят към срока на износване на облеклото, а в случая амортизационната стойност на облеклото е без значение. Доводите относно разграничението между безплатно работно облекло и лични предпазни средства не са изложени в срока за отговор по чл.131 ГПК, поради което с оглед концентрационното начало в гражданския процес, не подлежат на обсъждане във въззивната инстанция.

В аспекта на изложеното се налага извод за основателността на предявения по чл.269 от КТ във вр. с чл.14, ал. 2 от НБРУО от работодателя иск за заплащане от работника на равностойността на полученото работно облекло. Като е достигнал до различен извод, районният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено, включително в частта за разноските. Следва да се постанови решение, с което да бъде уважен предявеният иск като бъде признато за установено, че работодателят имат вземане спрямо ответника в общ размер на сумата от 224, 18 лв., представляваща стойността на предоставеното му работно облекло, ведно със законната лихва върху главницата начина от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на делото на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК на въззивника се следват разноските за заповедното, първоинстанционното и въззивното производство. За заповедното производство се претендират разноси от 25 лева за държавна такса и 300 лева за платено адвокатско възнаграждение, за първоинстанционното производство - разноси от 25 лева за държавна такса и 600 лева за платено адвокатско възнаграждение и за въззивната инстанция 25 лева за държавна такса и 800 лева за платено адвокатско възнаграждение, направата на които се установява по делото. Въззивният съд констатира, че въззиваемата страна не е направила възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение по чл.78, ал.5 ГПК нито в първоинстанционното производство, нито във въззивната инстанция, поради което независимо от цената на предявения иск, съдът не се произнася служебно за тяхната прекомерност и следва да присъди същите на въззивника.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 767 от 23.02.2023 г. постановено по гр.д.№ 3209/2022 г. на Районен съд - Пловдив, I гр.с., **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 от ГПК вр. с чл. 296, ал. 1 от Кодекса на труда и чл. 14, ал. 2 от Наредбата за

безплатното работно и униформено облекло, в отношения между страните, че Д. Х. А., ЕГН *****, с адрес: ***, дължи на „АЙГЕР ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, ЕИК 115187998, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от *** Д.Я. Я., сумата в размер на от 224,18 лева /двеста двадесет и четири лева и осемнадесет стотинки/, представляваща стойността на предоставеното на ответника работно облекло, включващо: един брой работно яке размер 54, на стойност 26,47 лв. без ДДС; три броя фланелки без яка размер L, на общата стойност за трите фланелки в размер на 12,64 лв. без ДДС; два броя полугащеризона размер 52, всеки един на цена от 31,70 лв. без ДДС един брой защитни очила, на стойност 4,52 лв. без ДДС; един брой топлозащитен елек размер L, на стойност 45,42 лв. без ДДС; два броя наколенки Кнее Pad, на обща стойност за двата броя в размер на 6,05 лв. без ДДС; един чифт обувки ударозащитен размер 44, на стойност 28,32 лв. без ДДС, ведно със зак. лихва върху тази сума, считано от 22.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, постановена по ч. гр. д. № 18324/2021 г. по описа на ПРС, II бр. състав.

ОСЪЖДА Д. Х. А., ЕГН *****, да заплати на „Айгер Инженеринг“ ООД, ЕИК 115187998, сумата от 1 775 лева, от която: 325 лева - разноски по ч. гр. д. № 18324/2021 г., ПРС, II бр. състав; 625 лева - разноски по гр.д. № 3209/2022 г., ПРС, I гр.с.; 825 лева - разноски по настоящото въззивно производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____